

شاهین شرافتی؛ مجری «سعادت آباد» از این برنامه به «صبا» می گوید

حرف‌های مگویی که باید گفت

دغدغه‌های مشترکی با گروه برنامه‌ساز داشتیم

فاطمه رستمی

گفت و گو

تلویزیون و حجم تاثیر گذاری این رسانه بر هیچ کس پوشیده نیست. جامعه ما امروز نیازمند تولید برنامه‌هایی در راستای آسیب‌شناسی و آرایه راهکار برای رفع مشکلات مردم است. با توجه به دغدغه‌های ذهنی و روانی مردم، این نیاز هر روز بیش از گذشته حس می‌شود. برنامه «سعادت آباد» به سردبیری و کارگردانی نگار حسینی و تهیه‌کنندگی علی کریمی با اجرای شاهین شرافتی به صورت زنده روی آنتن شبکه دو سیما می‌رود. با شاهین شرافتی در مورد اجرای این برنامه گفت و گویی داشتیم که در ادامه می‌خوانید.

همه می‌دانیم تولید برنامه‌های تلویزیونی با محتوای روان‌شناسانه ضرورت دارد، اما فکر می‌کنید مخاطب تلویزیون چقدر نیاز به چنین برنامه‌هایی را احساس می‌کند؟

در هفته سوم پخش برنامه «سعادت آباد» هستیم و برای این که بدانیم مخاطبان چقدر با این برنامه ارتباط می‌گیرند باید چند هفته صبر کنیم. در بازخوردهای یکی دو هفته اخیر به نظر می‌رسد که مردم سبک رئالیته‌شوهارا دوست دارند. در این برنامه‌ها آدم‌های واقعی حرف‌هایی می‌زنند که برآمده از واقعیت‌هایی است که افراد به راحتی شهادت صحبت در مورد آن‌ها را ندارند. ما فعلا بازخورد خوبی گرفته‌ایم، اما این که تاب‌آوری مخاطب تا کجا باشد و چقدر پذیرای شنیدن حرف‌های مگویی باشد که پیش از این جرأت نکرده بیان کند یا بشنود، بستگی به زمان دارد و باید ببینیم در آینده چه می‌شود و چه دریافتی‌هایی خواهیم داشت.

رئالیته‌شوهارا در ماه رمضان و روزهای دیگر در تلویزیون روی آنتن رفته‌اند و اصولا نتایج مثبتی داشته‌اند. شما وجه تمایز برنامه «سعادت آباد» را در قیاس با سایر برنامه‌های این چنینی از نظر محتوا و فرم چه می‌دانید؟

اگر بخواهیم شباهت‌ها را در نظر بگیریم باید بگوییم همه برنامه‌های رادیو و تلویزیون شباهت‌هایی باهم دارند به این دلیل که همه آن‌ها میکروفون، کارگردان، مجری و... دارند، اما از نظر محتوا ممکن است به ذهن مخاطب برسد که این برنامه‌ها شباهت داشته باشند، اما تا جایی که به خاطر دارم در این سال‌ها شوهای تلویزیونی با این سبک که آسیب‌شناسی و نقد جدی داشته باشیم روی آنتن نرفته یا خیلی اندک بوده است. در این برنامه گاهی سوژه‌ها نقد نمی‌شوند به این دلیل که نقد شدن ممکن است درد داشته باشد و هر کسی حاضر نیست این درد را تحمل کند، مگر این که خودش احساس نیاز و طلب کمک کند. تا پیش از این افراد حاضر نبودند نقد شوند. در رئالیته‌شوهای که تا امروز داشته‌ایم سوژه‌ها مطرح می‌شوند، اما نقد جدی و حرفه‌ای روی آن‌ها صورت نمی‌گیرد. در برنامه «سعادت آباد» اتفاقات واقعا نقد می‌شود و می‌گوییم کدام رفتار درست یا غلط است. گاهی جامعه پذیرای این حجم از قضاوت‌ها نیست و اگر در آینده نه‌چندان دور پذیرای نقدها و قضاوت‌ها به صورت جدی و کارشناسانه باشد،

می‌توان تولیدات بهتری داشت. امروز هر کسی را که نقد می‌کنیم سریع واکنش نشان می‌دهد و ناراحت می‌شود در حالی که نباید این طور باشد و اگر نقدی منصفانه بود، باید آن را بپذیریم. این که شهادت‌ایستادن روبه‌روی دوربین و نقد شدن را داشته باشیم، ساده نیست. در برنامه «سعادت آباد» حتی نوعی تراپی هم اتفاق می‌افتد، اما بسیار محدود و باید آماده چنین نقدهایی شویم. امیدوارم در آینده روند آگاهی بخشی در مورد خودمان و آسیب‌های اجتماعی توسط فعالان رسانه‌ای و برنامه‌سازان که فکر می‌کنم با کار ما شروع شده به صورت جدی‌تر توسط دیگران ادامه پیدا کند.

با توجه به اطلاعاتی که در این زمینه دارید و خودتان دغدغه‌مند هم هستید، آیا در سوژه‌یابی‌های برنامه نقشی دارید؟

من هم جزو اتاق فکر برنامه هستم و در کنار سردبیر و کارگردان سوژه‌های مورد نظر را بررسی می‌کنیم. ما چالش‌های زیادی داریم و همدیگر را متقاعد می‌کنیم که از کدام زاویه به مسئله نگاه کنیم؟ موضوع چقدر قابلیت مطرح شدن در رسانه ملی را دارد و سوژه تاب‌آوری دارد که ما را همراهی کند؟ و...

با توجه به کارهای متعددی که تا امروز تجربه کرده‌اید، خودتان مایل به اجرا در چه بستری هستید؟ آیا ژانر کاری خاصی در اجرا هست که بخواهید وارد آن شوید؟

در رادیو چنین تجربه‌هایی داشته‌ام و در تلویزیون هم کم و بیش به سمتش رفته‌ام، ولی سبک برنامه «سعادت آباد» که هم کارشناس در برنامه است هم سوژه‌ای وجود دارد، فکر می‌کنم با این شمایل قبلا در تلویزیون تجربه نشده است و برای من حضور در چنین کارهایی خوشایند است و این سبک را می‌پسندم. در این کار حس می‌کنم بیشتر به دغدغه‌های شخصی‌ام نزدیک شده‌ام.

چقدر ممکن است مسیرتان را پس از این به‌عنوان برنامه‌ساز یا در جایگاه تهیه‌کننده تلویزیونی ادامه دهید؟

سال قبل قرار بود به‌صورت تک‌قسمتی برنامه‌ای را برای یکی از شبکه‌های تلویزیونی بسازم و میسر نشد. امیدوارم روزی تاب‌آوری مخاطبان و تلویزیون آنقدر بالا برود که بتوانیم برنامه‌هایی با چنین سبکی بسازیم.

نکته‌ای هست که دلتان بخواهد به این گفت و گو اضافه کنید؟
امیدوارم پذیرش ما هر روز نسبت به آدم‌ها بیشتر شود؛ سوژه‌هایی که در «سعادت آباد» از پشت سر و به اصطلاح به صورت اورشولدر دیده می‌شوند. واقعا امیدوارم شرایطی پیش بیاید که تاب‌آوری ما به جایی برسد که افراد بتوانند حرف‌های مگویی‌شان را بگویند. در زندگی خصوصی هم باید بتوانیم حرف بزنیم و به جای آن که نقاب‌ی به چهره داشته باشیم راحت آنچه می‌اندیشیم را بیان کنیم. یکی از مشکلات ما بیان احساسات است. ما نمی‌توانیم بگوییم دوستت دارم و ابزار علاقه‌کنیم و برعکس نمی‌توانیم با کسانی که مشکل داریم هم درست رفتار کنیم. خیلی خوب است که به فکر سلامت روان خودمان و جامعه باشیم.

زوم

برنامه «سعادت آباد» نیازمند حضور مجری-کارشناس است. چقدر اطلاعات شما در

زمینه‌های روان‌شناسی در اجرای برنامه تاثیر گذار و ضروری است؟

یکی از دلایل انتخاب من به‌عنوان مجری برنامه این بود که هم در این زمینه تحصیلات مرتبط دارم، هم قبلا در رادیو، برنامه می‌ساختم و اجرا می‌کردم که مباحثی با همین لبه‌های تیز در آن مطرح می‌شد و گاهی وقت‌ها در دناک هم بود. فکر می‌کنم با گروه برنامه‌ساز، دغدغه مشترک داشتیم و همین مسئله به من کمک زیادی کرد. نگار حسینی؛ کارگردان و سردبیر برنامه و علی کریمی؛ تهیه‌کننده، واقعا برای رسیدن به هدفشان زحمت کشیده‌اند و من هم از این همکاری لذت می‌برم. در تمام این سال‌ها پیشنهادات مختلفی برای اجرا به من می‌شد، اما به این دلیل که دغدغه‌های شخصی من در آن نبود با گروه همراه نمی‌شدم و حالا این سعادت را به دست آورده‌ام که بخشی از زندگی زیست‌نکرده‌ام را تجربه کنم.